

pher, og, naar denne Forligsindretning billiges, kan den Henvisning, som er foreslaaet i disse 3 Vædringsforslag, være passende og rigtig. De komme nu allerede under Forhandling, førend det er afgjort, om den Forligsindretning, som er omtalt i de nævnte Paragrapher, bliver vedtagen eller ikke; men jeg foresætter, at man dog nu vil vedtage disse Vædringsforslag under den Forudsætning, at man gaaer ind paa Forligsindretningen, og der kan i alt Fald, hvis et modsat Resultat skulde komme ud, skee en Forandring hertil 3die Behandling. I § 70 omhandles en vis Præscriptionstid for de Sager, som anlægges mellem Huusbønder og Lyendere. Der er foreslaaet 2 Præscriptionstider, en længere for visse Slags Sager og en kortere for nogle andre. Hvad den længste Præscriptionstid angaaer, saa har jeg i Motiverne til Udkastet undersøgt det Spørgsmaal, hvorvidt denne passende kunde være enten 4 Uger eller 3 Maanedere. Jeg har i Motiverne fremsat de Grunde, som have bestemt mig til at foreslaae 3 Maanedere istedetfor 4 Uger. Smidlertid er Grændsen jo vilkaarlig; det er ønskeligt, at slige Sager anlægges saasnart som muligt, efterat Lyendes forholdet er ophørt, eller efterat det skulde være sluttet, og jeg kan derfor ikke have noget Bæsentligt imod, at man antager den af Udvalget foreslaaede kortere Præscriptionstid, som ogsaa har Analogien for sig i Frd. af 25de Marts 1791. Min Tvivl, som bevirkede, at jeg foreslog den længere Termin, var den, at jeg frygtede for, at de Enkelte kunde tabe deres Søgmaal ved de foreløbige Foranstaltninger, som skulde træffes, førend det kom til Sag; denne Grund vil jo tildeels falde bort, naar man vedtager den Forligsindretning, som er foreslaaet, og den faaer ogsaa mindre Vægt ved det Tillæg, som er foreslaaet af Udvalget, og mod hvilket jeg Intet kan have at indvende. Dette Tillæg gaaer nemlig ud paa, at, naar Huusbønden ikke veed Lyendets Opholdssted, kan han dog bevare sin Søgmaalsret ved at gjøre en Anmeldelse til Politiet om den begaaede Uovlighed. Den i Udkastet foreslaaede kortere Præscriptionstid af 8 Dage indskrænker sig til Sager, der angaae Paatale til Straf for Lyendets Uly-

dighed, Trods eller Opsætighed. Der er af det ærede Udvalg foreslaaet, at den samme Præscriptionstid ogsaa skal gjælde, naar der er Spørgsmaal om Fornærmelser i Ord eller Gjerning mellem Huusbønder og Lyende. Jeg kan ikke ansee dette for at være rigtigt. Sager om Fornærmelse i Ord eller Gjerning ere saadanne, som ogsaa kunne foresalbe mellem andre Personer, og jeg troer derfor ikke, at der er nogen Anledning til at indføre en egen Præscriptionstid, naar Sagen verferer mellem Huusbønder og Lyende, naar ellers ingen saadan Præscriptionstid finder Sted i lignende Sager, der foresalbe mellem andre Personer. Der er vel en vis Regel angaaende Præscription, der indeholdes i Lovens 1—14—1, som kan komme til Anvendelse paa saadanne Sager angaaende Fornærmelser, men deels er den nævnte Artikel nogen Tvivl underkastet, og, forsaavidt det antages, at samme, som har en meget kort Præscriptionstid, virkelig er anvendelig paa Fornærmelser i Ord og Gjerning i Almindelighed, saa vil den jo ogsaa komme til Anvendelse ved Fornærmelser i Ord eller Gjerning mellem de Personer, hvorom der her handles. Jeg kan derfor ikke finde, at der er nogen Anledning til for det Slags Sager, som ere af en mere almindelig Natur, at indføre en egen Præscriptionstid. Derimod forekommer det mig meget naturligt og vel begrundet, at man ved saadanne Sager, som ere af en odios Natur, som omhandle Paatale til Straf for Ulydighed, Trods eller Opsætighed, har en meget kort Præscriptionstid, efterat Lyendes forholdet er ophørt. Smidlertid er Forslaget af det ærede Udvalg stillet saaledes, at en enkelt Vædring dertil ikke kan skee ved denne Behandling, og jeg har derfor nu blot tilladt mig at gjøre opmærksom herpaa, for at Sagen kunde komme under nærmere Overveelse inden 3die Behandling, hvis man i det Hele foretrækker Udkastets Regel om Præscription. — Hvad Virningen af Præscriptionen angaaer, indeholdes der i Udkastet den Regel, at hvad den længere Præscriptionstid angaaer, skal den ikke være aldeles peremptorisk; Sagen kan altsaa efter Udløbet af Præscriptionstiden fremmes, naar der ikke er fremkommet nogen Indsigelse derimod, hvorimod den anden Præscriptions-